

TÄIHÄKE

NR. 8 1970

Kord kui tugitoolis tukastasin, hüppas ta mulle sülle – suur must Kiisumiisu. Ta limpsas roosa keelega üle esikäpa, tõmbas süljeniiske käpaga üle kõrvade ja põskede, silus vurrusid.

„Kiisumiisu, mis vanarahvas ütleb, kui kass silmi peseb?“ küsisin ning ise vastasin: „Külalised tulevad!“ Kiisumiisu tõmbas ennast minu põlvedel kerra ja hakkas nurruma.

„Selle kohta ütleb vanarahvas, et kass ketrab,“ laususin. Siis andsin Kiisumiisule vanarahva mõistatuse: „Mõista-mõista, kes see on: neli nipijalga, kaks kikikõrva, suur pikk tolu-lolu?“

Korraga oskas Kiisumiisu inimkeelt ja ta vastas: „Teadagi – see on kass!“

Mina: „Küll on maailmas palju igasuguseid kasse! Neid on pika- ja lühikarvalisi, tiigrivöö-

dilisi ja marmorivärvilisi, musti, valgeid, kollaseid, lontkõrvalisi ja sabatuid.“

Kiisumiisule see jutt meeldis, ta löi valjemini nurru. Ütlesin: „Sa oled tark, kaval ja kartmatu. Võid astuda võitlusse endast tugevama koeraga. Ergalt kuuled tasematki krabinaat. Silmad on sul niisugused,

et võid näha isegi selja taha, ning ühteviisi hästi näed nii päeval kui öösel. Kuid värvusi sa siiski ei tunne. Kõiki esemeid näed hallidena. Ja lõhna tunned halvasti.“

Kiisumiisu: „Mis veel?“

Mina: „Noore kiisuna vallatled, ka vana kassina oled sõbralik ja vahel isegi mängid.“

Kiisumiisu

Kiisumiisu: „Rohkem siiski tu-
jutsen. Vihastun, kui mind
vastukarva paitad, ja siis löön
sulle küüned kätte. Ja üldse
suhtun inimesse ükskõikse-
lt.“
Mina: „Miks sa siis tihti meel-
dida tahtvalt kurisedes ennast
minu jalge vastu silitad? Miks
sa mulle nurrutades sulle tu-
led?“

Kiisumiisu: „Silitan, et saada
tassitait piima või värsket
kala. Tulen sulle, et ennast
soojendada. Armastan soojust,
sest minu esivanemad elavad
soojadel maadel.“
Mina: „Need on metsikud kas-
sid.“
Kiisumiisu: „Inimene võttis
metsiku kassi enda juurde

elama, et ta hiiri püüaks.“
Mina: „Oled hiirekuningas –
see on hea. Aga sa kiusad
linde, ajad metsas oravaid
taga, murrad jänkupoegi. See
on paha. Sind ei tohi maja
juurest kaugemale hulkuma
lasta!“
Kiisumiisu jõnksutas pahaselt
sabaotsa. „Olen murdja nagu

mu suured sugulased – lõvi,
tiiger ja leopard, metskass
ning meie metsade ilves!“ turt-
sus Kiisumiisu ja hüppas minu
sülest maha. See mind tukas-
tamisest äratas. Kiisumiisu ei
osanud enam inimkeelt, ta
vaid näugus ukse juures, nõu-
des õue.

EINO TALI

VÄLJA KUNNAP

KUIDAS MINTS MURILE KOMBEID ÕPETAS

Kord, kui Muri Mintsule õues vastu tulema juhtus ja tere ütlemata unustas, sai Mints pahaseks:

„Oled sina alles mühakas! Ei oska teretada ega midagi. Aga mis siin imestada: sa pääsed ju nii harva tuppa pererahva juurde, kust sa neid peenemaid kombeid õppida võiksidki.“

„Eks õpeta siis sina mulle,“ arvas Muri. „Sa ju muud ei teegi, kui pikutad köögis pliidi veeres ja uurid ühe silmaga seda pererahva elamist-olemist.“

Mints seadis end meelitatult puu najale istuma ning alustas tähtsalt: „Kuula tähelepanelikult. Kui keegi sulle midagi annab, siis pead talle vastama: andke andeks.“

„Selge!“ haugatas Muri.

Mints aga jätkas: „Kui perenaine sind sööma kutsub, siis pead ütleva: kuidas käsi käib.“

„Selge! Väga lihtne!“ vastas Muri.

„Pole midagi lihtne. Kohe läheb keerulisemaks,“ seletas Mints edasi. „Kui sa söömise lõpetad, siis pead loomulikult ka midagi ütleva. Kui see oli hommikueine, siis ütled: tere hommikust, kui lõuna, siis: tere päevast, ja kui õhtueine, siis: tere õhtust.“

„Püüan meelde jätta,“ pomises Muri.

„See pole veel kõik,“ jätkas Mints. „Kui näed kedagi söömas, siis pead viisakalt ütleva: jõudu tööle.“

„On neil inimestel alles kombat,“ vangutas Muri pead, „kas siis söömine ka mõni töö on.“

„Ära sega vahele,“ pahandas Mints. „Kuula hoolega. Kui sa kellelegi kogemata haiget teed, nagu mina praegu sulle . . .“, seda öeldes vajutas Mints oma küüned Murile põske, „siis . . .“ Mints ei jõudnud lõpetada, sest Muri kargas talle kallale ja oleks vaest kassi kindlasti tublisti tuuseldanud, kui see õigel ajal poleks jõudnud puu otsa ronida.

„Mühakas mis mühakas!“ turtsus Mints oksal kükitades. „Selle asemel et viisakalt kummardada ja „tänan“ öelda, nagu inimesed teevad, tükib mu kalli kasuka kallale.“

LUGU KUKKOLLASEST KASSIST

ANDRES JAAKSOO

Kukollane kass istus müürijupi peal ja mõtles muremõtteid.

All istus krässus karvadega koer ja limpsas keelt. Tema oleks seda kassi juba sabast sakutanud! Tema oleks seda kassi juba kõrvust katkunud! Tema oleks... Oi, oi, kuidas oleks! Urr!

Aga kukollane kass istus müürijupi peal ja mõtles muremõtteid.

„Vaat, vaat, kui tõusen lendul Vaat siis!“ mõtles see kukollane kass.

Ta hingas ühe korra sügavalt sisse. Aga välja ei hinganud.

Ta hingas teise korra sügavalt sisse. Aga välja ei hinganud.

Ta hingas kolmanda korra sügavalt sisse. Aga välja ei hinganud.

Ta muudkui hingas sügavalt sisse. Aga välja ei hinganud üldse.

Kukollane kass läks õhku täis. Ja tõusiski lendu. Just nagu õhupall. Just nagu kukollane õhupall, kellel on suu, silmad, ninanöps, kõrvad ja kukollane saba...

Küll tahtis koer talle järele lennata, aga kukkus ikka potsl ja potsl ja potsl müüri äärde maha. Koer lihtsalt ei teadnud, et ainult kassid ja väikesed lapsed võivad nõnda lendu tõusta.

Hea, et lapsed nii ei tee. Sest mõtle ise, kui te kõik nõnda nagu õhupallid

taeva all ringi lendleksitel! Siis poleks ju lennukitel enam üldse ruumi. Ja isal-omal oleks tegu, et teid lõunale hüüda.

Illustreerinud H. LARETEI

Genettkass

SEE KISKJA – KODUKIIISU SUGULANE – ELAB AAFRIKA JA KA MÖNEL POOL LÖUNA-EUROOPA METSATIHNİKUTES. PÄEVAL TA MAGAB, ÕÕSEL KÄIB LINNUPESI RUUSTAMAS. GENETKASSIL ON LUHIKESED JALAD. VÄGA PAINDUV KEHA ON UMBES POOL MEETRIT PIKK JA NII-SAMA PIKK ON KA TEMA JÄME, NÄRVİLISELT TÖMBLEV HÄND.

Kassipojad

Uhel päeval kuulsin laudas niutumist. Läksin ärevalt hääle suunas ja nägin väikseid kassipoegi. Rumal kass oli teinud oma pesa kanapesasse. Jäin ootama, mis nüüd juhtub. Tuligi kana, kes tahtis munema minna. Ta nägi kassipoegi oma pesas, saputas end hästi kohevaks ja hakkas vihaselt kassipoegi nokaga peksma. Jooksin kiiresti kassipoegadele appi, aga jäin hiljaks. Kõige ilusam kassipoeg oli surnud. Mul oli sellest nii kahju, et pisarad tulid silma. Hiljem viis kass teised pojad pönningule ja peitis ära. Sinna viisin ma kassidele piima. Neid ma küll ei näinud, kuid arvasin, et küllap nad tulevad peast välja piima jooma.

Järgmisel päeval läksin vaatama – piim oligi ära joodud.

Nii möödus mitu nädalat.

Uhel hommikul aga nägin kassi koos poegadega end õues päikese käes soojendamas.

Nii huvitav oli neid vaadata. Kui toredasti nad mängisid! Aga mind nad millegipärast kartsid ikka veel. Küllap oli kana nad ära hirmutanud. Alles mitme päeva pärast harjusid nad minuga ja nüüd oleme suured sõbrad.

TEA JÕÖGER,
Väimela 8-kl. Kooli III klassi
õpilane

TEEME LAHTI POST

JUHKU

AINO TIGANE

Epp tõstis nukud riulile ritta, kõigil toredad riided, siidist sussid, näod roosad ja naerul. Põrandale jäi vaid Juhku, temaga pistis Epp pragama:

„Sina teiste sekka ei kõlba – püksid puru, jalad paljad, pea käib otsast ära! Sind kästi ammu prügionule viia. Läki!“

Juhku vaikus, kurbusest kõssis. Epp tegi südame külmaks, viskas kõssitaja autosse ja sõitis kolinal uksest välja, trepist alla. Liivakastis olid Jaak ja Riho kaubamaja avanud.

„Maadam, ostke oma lapsele kingad,“ pakkus Jaak. Riho lisas: „Hästi vastupidavad, pähklikoorest.“

„Ei sellele sandikesele ole enam midagi

Hiirel on väga kiire

MEIE HALLIL HIIREL
TÄNA VÄGA KIIRE.
TÄNA EMA OSTIS KASSI,
AGA KASS JUST HIIRI PASSIB.
HIIREL OLI ENNE POLI,
HIIREL OLI ENNE VOLI,
VORSTI SÕI JA JUUSTU SÕI,
PÄRAST SAHVRIIS TANTSU LÕI.

MARE ROOSTAR,
Põltsamaa Keskkooli II b klassi
õpilane

Rääkiv kass

See lugu juhtus eelmisel talvel. Rääkisin koolis poistele, et mul on kodus rääkiv kass. Poisid ei uskunud. Aga ma lubasin teda poistele näidata ja kutsusin nad kella kolmeks enda poole. Poisid lubasidki tulla.

Kell kolm olidki nad kohal. Läksin kööki ja võtsin pannilt tüki praetud liha, otsale aga määrisin sinepit. Kui tuppa läksin, keerasin selja poiste poole ja hakkasin kutsuma:

„Ats! Atsike! Ütle poistele oma nimi!”

Kass tundis liha lõhna ja tuli minu juurde. Siis ma tõmbasin tal sinepiga üle nina.

„Atshh! Atshh!” aevastas kiisu.

„Noh, nägite?” ütlesin poistele võidurõõmsalt. Nad jäidki seda „imet” uskuma.

Kuid kipitav sinep hakkas Atsile liiga tegema. Ta võttis hoogu ja hüppas lauale. Laual aga oli minu vihik ja lahtine tindipott. Atsike ajas tindipoti ümber ja otse minu vihiku peale. Tagajärjeks oli see, et pidin terve pühapäeva taas istuma. – Kirjutasin vene keele vihikut puhtalt ümber.

Sellest ajast ma pole Atsile enam liiga teinud.

KALJU RABA,
Abja Keskkooli III b klassi õpilane

Selle halli kiisu joonistas MAIU KALLAS, kui ta oli 9-aastane.

PAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

vaja,” turtsus Epp, kuid seisatas ometi. Jaak, kärmas müüja, tõmbas Juhkule kingad jalga, – sobisid kui valatult. Sestap ei nurisenud Epp kõrge hinna üle, tõi nõutud neli leherubla sirelipõõsast ja maksis Riho kassasse. Ainult et Juhku hakkas just uutest kingades edasisõidul nuuksuma: pii, pii, pii... Kindral Lembit, kes naaberõues sõdureid utsitas, päris üle tara:

„Mis see poiss sul viriseb? Las tuleb parem marssima.”

„Temast mõni marssija!” ohkas Epp. „Pea ripub vaevalt otsas.”

„Näita siia.”

Juhkut uurinud, sidus kindral talle läikiva

höberiba ümber katkise kaela ja, näe, pea läks püsti kui tikk! Ka selja sirgu ajanud, lõi Juhku käe kõrva äärde, kannad klopsti kokku ning hüüdis nõnda valjusti, et sõdur ta kõrval käpuli kukkus:

„Täna, seltsimees kindral!”

Edasi sõitis Epp temaga üsna aeglaselt. Ja kui õuenurgas prügionu juba paistis – ümar plekist kõht punnis, ilmatu suu pärani –, puhkes tüdruk ise nutma.

„Mis juhtus?” imestas kase varjus pingil tädi Sotnik.

„Vaene Juhku,” kurtis Epp. „Sai päklikoo-rest neljarublased kingad, valju häälega hõbekaela, nüüd mingi prügionule – paljalt pükste pärast.”

Tädi otsis korvist õmblustarbed ja võttis püksid remonti. Et ta käsi vääratas, kippus nõel Juhkule mitut puhku sääرده. Võis arvata, et too karjub valust hoopis kõvasti. Tema aga vapralt mitte piuksu. Tädi noogutas:

„Noh, ühelt nippeke, teiselt näppeke – jälle kõbus meie Juhkuke.”

Seekord ei jäänud Juhkul tänuks aega. Epp haaras ta sülle ja surudes teda, kõigist kõige kallimat, õrnalt vastu rinda, vadis kodu poole. Neile vaatasid rõõmsal meelel järele tädi Sotnik, kindral oma sõdalastega, kaubamaja müüjad.

Ainult prügionu oli torssis ja vihane.

Kersti rebane

HEINO VALI

Aadu ja Katrin nägid jälle rebast.

„Jaa,“ seletas Aadu õhinal. „Ta tuli Mustakivi rannal roost välja!“

„Täpselt samast kohast, kus eilegi!“ kinnitas Katrin mitte vähema õhinaga.

„Igavene suur elukas!“

„Sama rebane, kes eile ja üleeilegi!“

„Ei ole sama!“ ei jäänud Aadu nõusse. „Eilne oli väiksem.“

„On aga sama küll!“ vaidles Katrin vastu.

„Täpipealt seesama rebane!“

Vaidlus kestis pikalt, ilma et ühist keelt oleks leitudki. Kersti kuulas, suu lahti, pealt, ent muutus tasapisi üha murelikumaks. — Ta oli

Mustakivi rannal käinud küll ja küll, kuid rebast ei olnud kordagi näinud. Aga Aadu ja Katrin aina nägid.

Väga mõttlikul moel poetus ta hiljakesi toast välja.

Kui ta ükskord tagasi jõudis, oli rebasejutt kõigil juba ammuilma unustatud.

„Ema,“ ütles Kersti, „aga Aadul ja Katrinil on ju õigus!“

Ja vilksas silmanurgast vanema õe-venna poole vaadata.

„Noo?“ imestas ema. „Aga milles siis, kulake? Millest sa räägid?“

„Rebasest!“ ütles Kersti. „Sellest Mustakivi ranna rebasest. — Seal Mustakivi rannal aina jookseb üks rebane roo seest välja, Aadu ja Katrin on teda samuti näinud.“

„Oo!“ hüüatas Aadu. „Äkki sa tahad öelda, et sina ka nägid rebast?“

„Aga nägingi!“ ütles Kersti.

„Ära parem luiska!“ keelas Katrin.

„Nägin! Ja nägin!“ kinnitas Kersti ägedalt.

„Nägin jah!“

„He-he!“ naeris Aadu. „Kui nägid, siis muidugi oskad ka öelda, missugune see rebane oli?“

„Aga kas sa siis ise ei tea?“ imestas Kersti.

See oli kaunistes teeseldud imestus.

„He-he, mina tean küll!“ naeris Aadu. „Ainult et sina jälle ei tea, selles on asi.“

Kersti ei kostnud seepeale midagi. Aga ta olekust õhkus trotsi.

„Ah, kaugele näha, et ta pole midagi näinud!“ põlastas Katrin. „Luiskab ainult!“

„Nägin!“ kisas Kersti. „Nägin! Nägin jah!“

„Aga miks sa siis ei ütle, missugune ta oli?“

„Ütlen küll!“ kisas Kersti. „Ütlen küll!“ Ta pigistas silmad kinni. Ja hingas sügavasti sisse. „Ta oli . . . punane!“

„Aga saba?“

„Ka . . . punane!“

„Rumal! Ma küsin: kas kõver või sirge?“

Kersti pigistas silmad uuesti kinni.

„Sirge!“

„Aga sabaots?“

„Ka sirge!“

„Ah!“ põlastas Katrin. „Ta ei teagi! Ta pole mingit rebast näinud.“

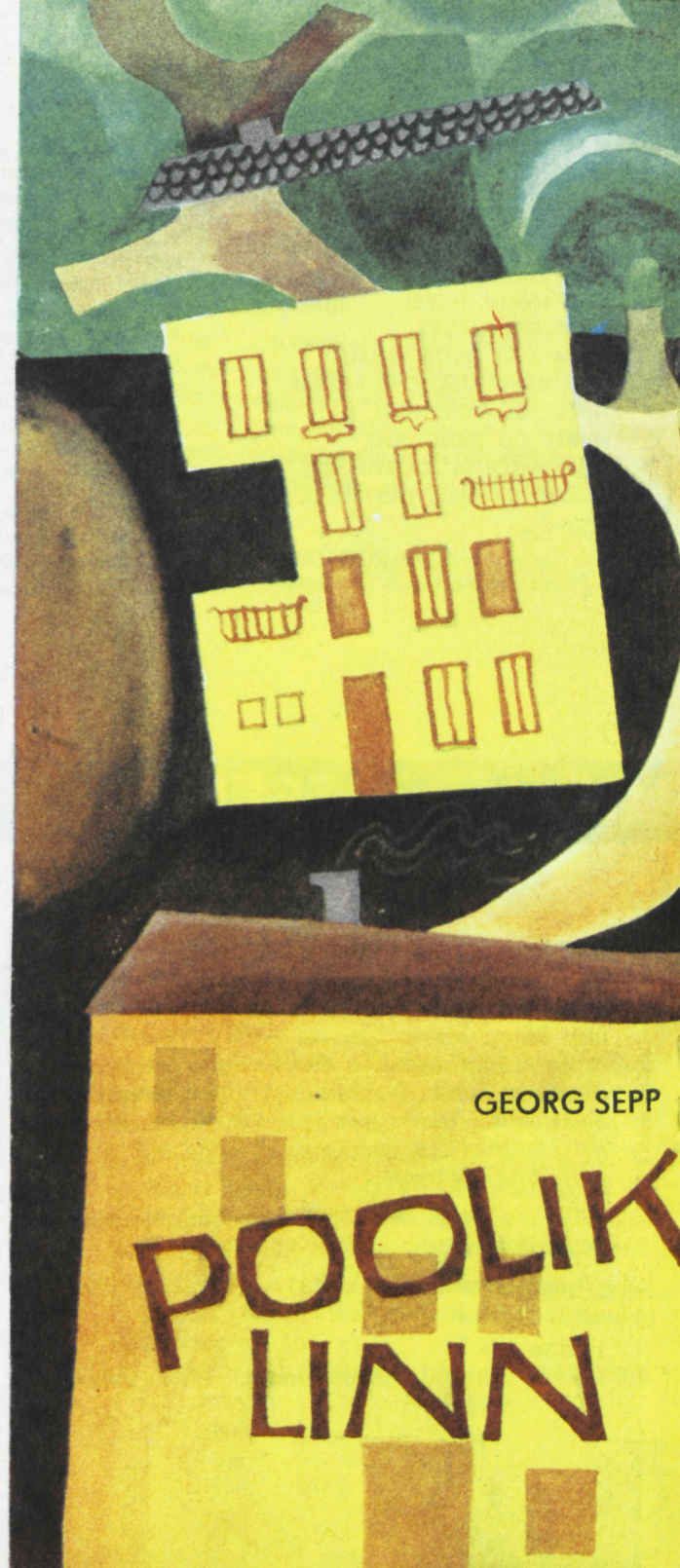
„Mine tea!“ kahtles Aadu. „Aga äkki nägi ka.“

„Midagi ta ei näinud!“

„Aga miks ta ei võinud näha?“

Kahe vanema vahel alanud vaidlusel ei olnud lõppu niipea näha. See jätkus veel õueski. Aga Kersti hõõrus silmad rusikaga kuivaks ja peitis näo ema rüppe.

„Ema!“ pihtis ta. „Tead sa, ema, sellel minu rebasel oli hoopis hall kasukas seljas. Ja saba oli selja peal rõngas!“

GEORG SEPP

POOLIK
LINN

Elas meie tänaval poiss, kelle nimi oli Paul. Aga kõik, kes seda ei teinud, kutsusid teda Poolik Pauliks. Sest mida Paul ka rus puhtaks ainult ühe põse – teise jättis kriimuks; riietudes jäid tal kindlasti pooled nõobid lahti ja üks sukk jalga panemata. Kui Paul söi, siis jäi tal pool putru söömata ja pool piima joomata. Ja kui ta magama heitis, siis pani kinni ainult ühe silma, ja sellepärast jäid tal kõik unenäodki poolikuks. Isegi mängud jäid tal lõpuni mängimata ja jonnimised lõpuni jonnimata.

„Ei sinust küll ilmiski täismeest saa,“ muretses Pauli ema, „saab ehk ainult pool meest. Oh seda õnnetust siis küll!“

Kord õhtul, kui Paul voodis lamas – parem silm kinni, vasak lahti –, kuulis poiss, et keegi koputab tasahilju aknale. Paul läks kikivarvul akna juurde ning lükkas selle lahti. Väljas seisis roosa kleidi ja kuldsete kiharatega unehaldjas. „Tule, Poolik Paul,“ sosistas unehaldjas, „kui tahad, viin sind täna poolikusse linna.“

„Kas see on väga kaugel?“ küsis Paul.

„Me sõidame trammiga,“ sosistas unehaldjas. „Tramm on siinsamas.“

„Siinsamas?“ imestas Paul. „Kas meie aias?“

Ta ronis kähku aknalauale ja hüppas aeda. Imelik – väljas polnud sugugi öö, vaid paistis päike ja lillepeenarde kohal lendlesid kirevad liblikad. Öunapuude vahel aga seisis suur punane trammivagun.

Unehaldjas võttis Paulil käest kinni ja nad läksid trammijuurde. Aga oh häda! Trammivaguni all oli ainult üks rööbas! Ja kogu vagungi oli poolik, justkui oleks see pikuti pooleks saetud.

„Niisuguse trammiga ei saa ju sõita,“ arvas Paul.

„Saab küll,“ lausus unehaldjas. „See läheb otse poolikusse linna.“

Illustreerinud I. SAMPU-RAUDSEPP

Nad istusid trammile ja tramm hakkas sõitma. Sõitis aiast õue, õuest tänavale ja vuras mööda tänavat edasi – linnast välja. Aga et ta sõitis ainult ühel rööpal, siis kõikus ta hirmuäratavalt kahele küljele. Paul pidi ennast kõvasti kinni hoidma, et mitte trammist välja kukkuda, sest polnud ju trammil üht külgeina olemaski.

Nende tee viis üle aasade ja läbi põldude. Lõpuks jõudsid nad poolikusse linna ja tramm jäi seisma.

„Olemegi kohal,“ ütles kuldsete kiharatega unehaldjas. „Nüüd näitan sulle meie linna.“

Nad hakkasid mööda tänavat astuma. Paul vaatas suuri maju ega jõudnud ära imestada: kõik majad olid kuidagi poolikud. Mõnel majal puudus katus, mõnel puudusid ukсед-aknad, mõnel majal puudus koguni terve sein.

(Järgneb.)

JOSEF GUGGENMOS

KLAASIST

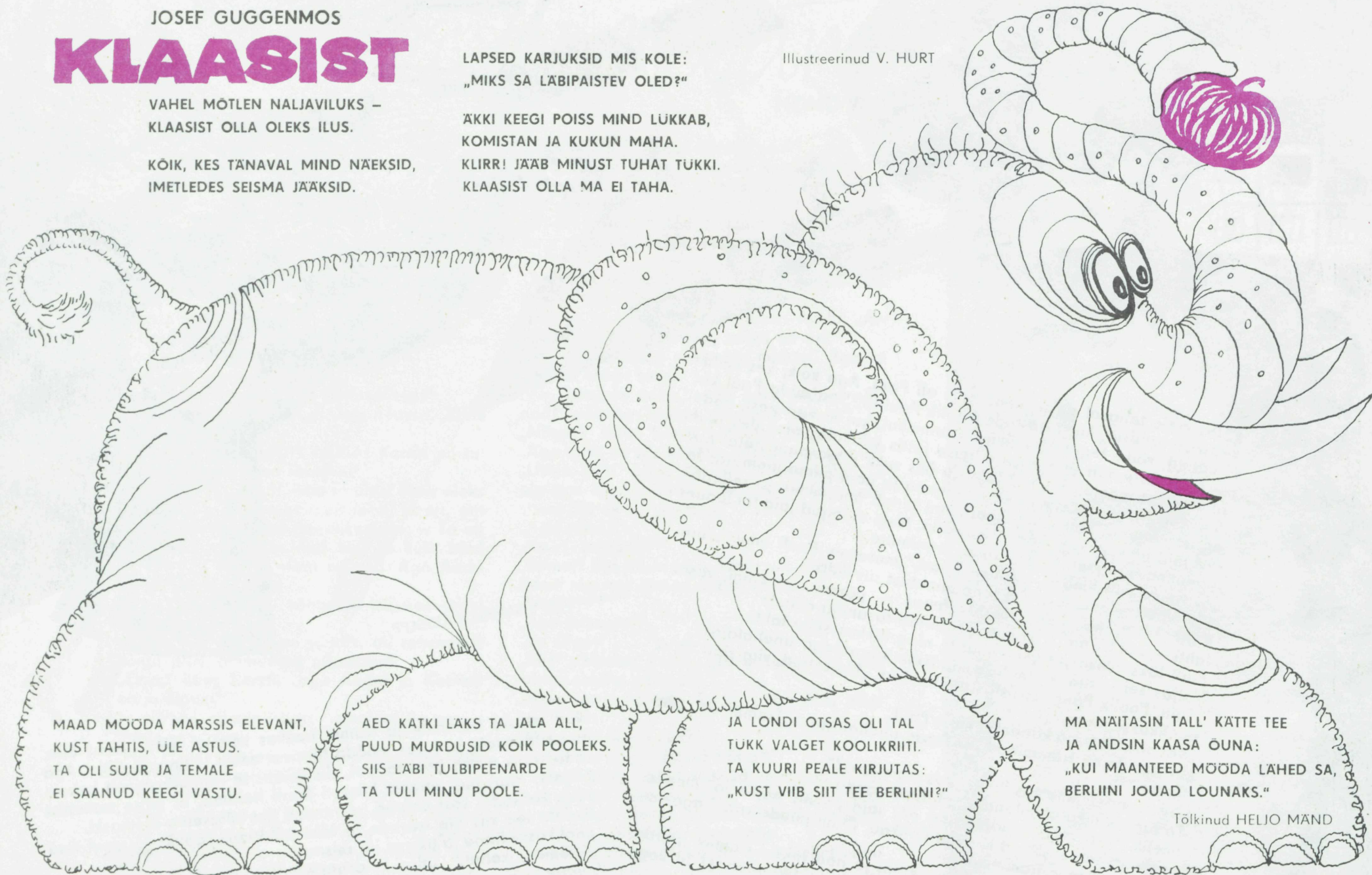
VAHEL MÖTLEN NALJAVILUKS –
KLAASIST OLLA OLEKS ILUS.

KÕIK, KES TANAVAL MIND NÄEKSID,
IMETLEDES SEISMA J'AÄKSID.

LAPSED KARJUSID MIS KOLE:
„MIKS SA LÄBIPAISTEV OLED?“

ÄKKI KEEGI POISS MIND LÜKKAB,
KOMISTAN JA KUKUN MAHA.
KLIRR! J'AÄB MINUST TUHAT TÜKKI.
KLAASIST OLLA MA EI TAHA.

Illustreerinud V. HURT

MAAD MÖÖDA MARSSIS ELEVANT,
KUST TAHTIS, ÜLE ASTUS.
TA OLI SUUR JA TEMALE
EI SAANUD KEEGI VASTU.

AED KATKI LÄKS TA JALA ALL,
PUUD MURDUSID KÕIK POOLEKS.
SIIS LÄBI TULBIPEENARDE
TA TULI MINU POOLE.

JA LONDI OTSAS OLI TAL
TÜKK VALGET KOOLIKRIITI.
TA KUURI PEALE KIRJUTAS:
„KUST VIIB SIIT TEE BERLIINI?“

MA NAITASIN TALL' KÄTTE TEE
JA ANDSIN KAASA ÖUNA:
„KUI MAANTEED MÖÖDA LÄHED SA,
BERLIINI JOUAD LOUNAKS.“

Tõlkinud HELJO MÄND

MAAD MÖÖDA MARSSIS ELEVANT

NIMEPANEMINE

Helle, Peeter, Marika, Ülla ja Virge olid karjakul abiks. Nad olid siin varem ka käinud ja paljude lehmade nimedki juba meelde jätnud. Kõige veidram oli see, et paljudel lehmadel olid päris naisenimed.

„Vanasti, kui talus oli kolm või viis lehma, polnud nendele nimepanemine kuigi raske,“ seletas onu Juhan – see päris karjak. „Aga kui kolhoosi veisekarjas on üle poolesaja piimaandja, eks katsu siis nii palju lehamimesid kokku saada! Sellepärast pannaksegi, mis aga pähe tuleb.“

Täna hommikul läks noorloomade laudast jälle üks mullikas esimest korda lüpsilehmadega karjamaale. Nime tal veel ei olnud, oli ainult number. Paremas kõrvas oli tal ümmargune auk ja kõrvalesta tipus sälk, vasakus kõrvas oli kaks sätku, üks ülemises, teine alumises servas.

„Siin see number on,“ ütles vana Juhan. „Auk ja sälgud annavad kokku viissada nelikümmend. See ongi mullika number. Aga nime peate teie välja mõtlema.“

Ja lapsed hakkasidki nuputama.

„Kui paneks õige Lilli?“ arvas Marika. „Minu vanaemal on lehm, nimi Lilli.“

„Lilli on ilus nimi küll,“ kiitis Juhan, „aga Lilli meil on juba. Näe, toosama seal Mooni kõrval. Praegu löi sabaga.“

„Aga Maali?“ küsis Peeter. „Meie lehma nimi on Maali.“

„Ka Maali on juba olemas,“ ütles karjak.

Tükk aega murti pead. Lõpuks ütles Virge:

„Paneme talle minu nime!“

„Mine nüüd ikka! Kes siis lehmale tütarlapse nime paneb!“ arvas Peeter.

„Aga ta ju nii armas mullikas... Miks tema nimi ei võiks olla Virge?“

Lapsed vaatasid küsivalt karjakule otsa.

„Võiks ju ka,“ lausus onu Juhan mõtlikult. „Virget meil veel ei ole. Ja mullikas on tõepoolest ilus... Kas siis jääbki nii?“

„Parem paneme talle Hellevirge!“ arvas Helle. „See sobib nii hästi.“

„Aga miks mitte Ülla?“

„Või hoopiski Marika?“

„Teate mis,“ ütles Helle, „paneme mullikale nimeks Üllamarikahellevirge! Siis on tal meie kõikide nimed. Ja siis on ta meie ühine mullikas.“

„Karjas“

U. ARRO fotod

„Aga Peeter?“ küsis Ülla. „Tema oma see mullikas siis ei ole?“

Jälle vaatasid kõik nõutult vanale Juhanile otsa.

„Kui mullikal juba nii pikk nimi, siis võib nende hulgas ka Peeter olla,“ arvas karjak.

Niimoodi siis saigi nimetu mullikas number viissada nelikümmend endale nime.

Õhtul, kui kari koju aeti, kirjutas Juhan mustale tahvli-kesele mullika söime kohal valge kriidiga: ÜLLA-MARIKAPEETERHELLEVIRGE.

„Andku ta hästi rammusat piima,“ ütles Juhan kirjutamist lõpetades, „nii et sellest jätkuks Üllale, Marikale, Peetrile, Hellele ja Virgele ning jääks üle veel teistelegi lastele!“

Üllamarikapeeterhellevirge ise aga vaatas karjakule suurte silmadega otsa ja ütles vaid:

„Möö!“

SANDER LEPP

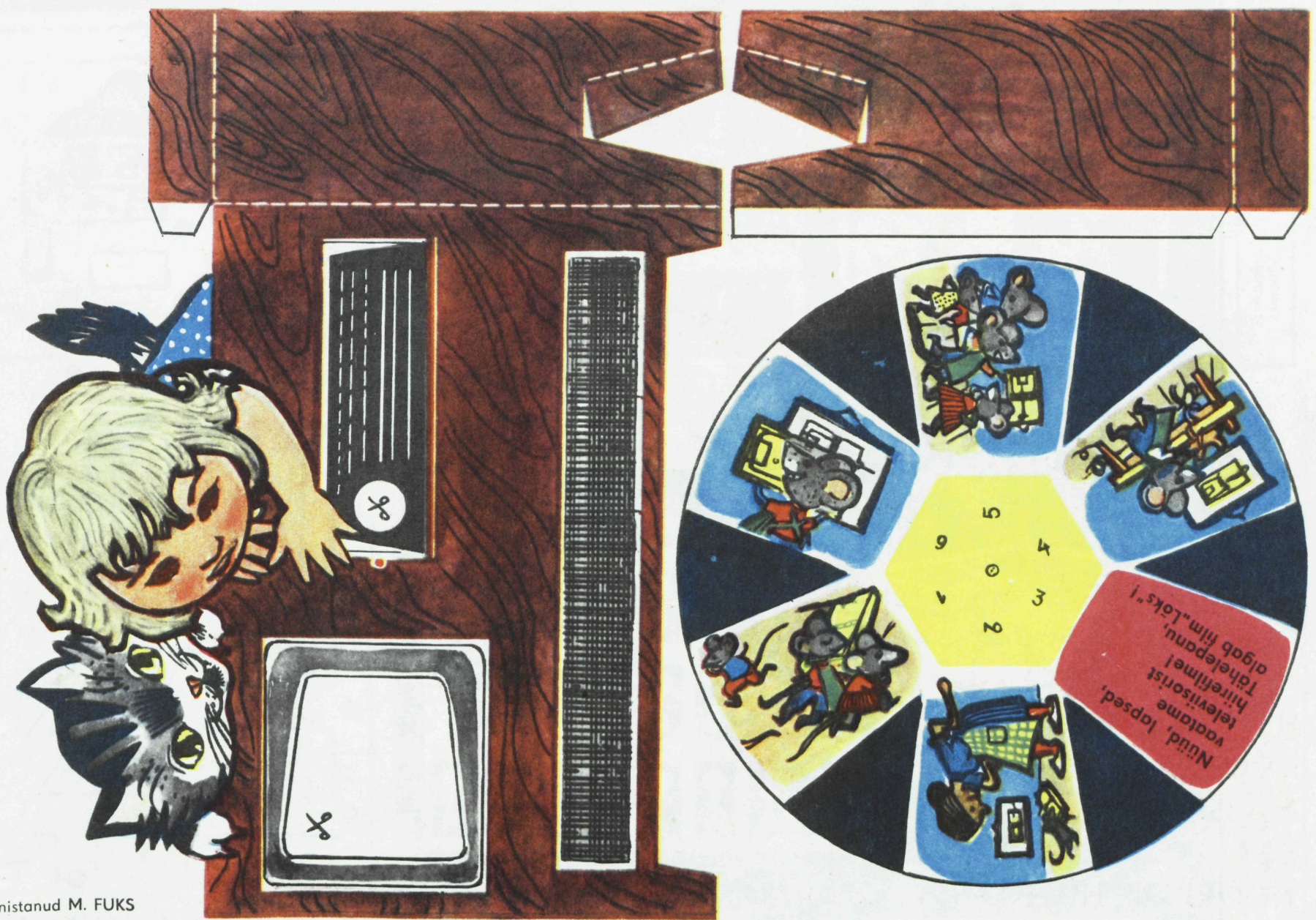
PÜHAPÄEVAL

Illustreerinud E. PIKK

ELLEN NIIT

MÖÖDUNUD PÜHAPÄEVAL TULID ISA JA
EMA TRIINU JA TAAVIGA MÄNGIMA.
KÕIGEPEALT MÄNGITI PEITUST JA ISA
PEITIS ENNAST VIHMAVEETÜNNI. SIIS MÄN-
GITI KEKSU JA EMA HÜPPAS KOLM
KLASSI ILMA APSUTA. AGA ISA
HÜPPENÖÖRIGA HÜPATA EI OSANUD.
NÖÖR LÄKS TAL KEERDU NAGU SASSI-
MÄSSAKAS. KÜLL SIIS SAI NAERDA!
EGA TEGELIKULT KEEMIKUD EI PEAGI
NÖÖRIGA HÜPPAMIST OSKAMA. KEEMI-
KUD PEAVAD OSKAMA ÜHEST ASJAST
TEIST ASJA TEHA. JA KEERUKUJUD TULIDKI
ISAL VÄGA HÄSTI VÄLJA.

Joonistanud M. FUKS

LÕKS

1. Hiir meisterdas kasside jaoks kassilõksu. Täpselt jooniste järgi. Mõõt-möödult. Küll saagis, küll viilis, küll puuris, küll plaani uuris.

2. Lõks tuli nii nagu vaja. Täpselt jooniste järgi. Ja mõõt-möödult. Siis kutsus hiir kokku teised hiired üle kogu maja. Et las imetleda tema täpselt tööd.

3. „Missugune suurepärase kassilõks!“ hüüdsid hiired kooris.

„Neid kasse voorib alalõpmata majas ringi. Meie muudkui hoidku hirmu pärast kinni hingi. Noh, nüüd saab lõpuks korra majja!“

4. „Kõige tähtsam on selle aparadi juures lihatükike,“ ütles hiir ja pani lihatüki augukesse lõksu keelele. „Kass tunneb liha lõhna ja läheb lõksu. Näete nii!“

Käis tugev plaks ning hiir jäi lõksu. Just nagu plaani järgi vaja. Uudistajad aga jooksid hirmu pärast laiali üle kogu maja.

5. Siis tuli eit ja nägi hiirt ning kassilõksu. „Kas sa näed, sellest võiks ju hea hiirelõksu saada!“ ütles eit.

Ja nii saidki inimesed endale hiirelõksu. Joonised olid ju ka siinsamas lõksu kõrval maas. Mõödud peal ja puha.

Nüüd, lapsed, vaatame televisiorist hiirefilmi! Tähelepanu, lõksu algab film „Lõks“!

Lõika välja televiisorikast ja käärikestega märgitud pinnad. Kleebi kast kokku. Samuti lõika välja filmiketas. Aseta see televiisorisse ning torka nõel läbi punase punkti televiisori keskel ja läbi ketta keskpunkti. Nõelale vajuta otsa korgitükike, mida keerates hakkavad pildid ekraanil liikuma. Juttu loe ise käsitöölehelte juurde. Kui üks film on vaadatud, keera kettal teine külg, ja kohe algab uus film.

SALAKA'IK

1. Oli üks laisk Peeter. Ta vedeles päevad otsa voodis. Ja oli üks kiisu-miisu Näu, kes kõhutas Peetri kõrval.

2. Seal tuli hiir. Tuli üle Peetri pintsaku, mis vedeles tooli all. Tuli üle Peetri pluusi, mis vedeles laua all. Tuli üle Peetri ühe soki,

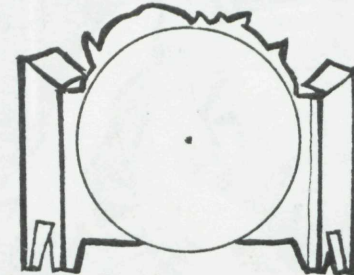
mis vedeles ühe järi all. Tuli üle Peetri teise soki, mis vedeles teise järi all.

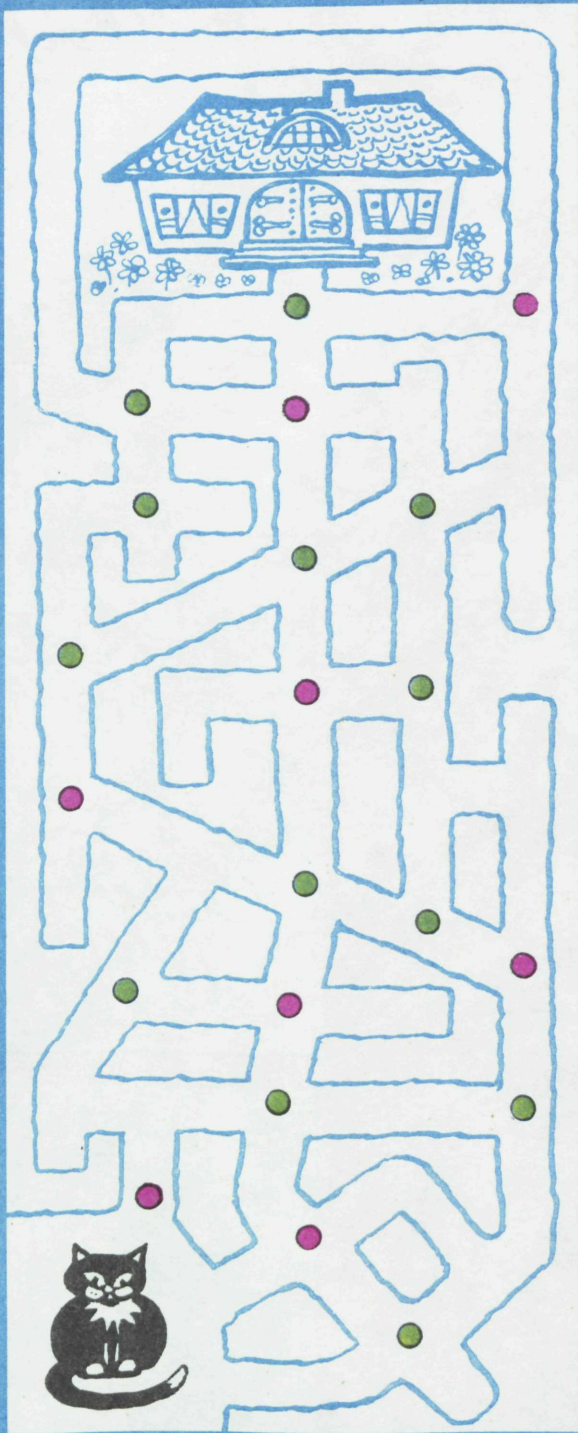
3. Kiisu-miisu Näu kargas hiirt krabama. Jooksid siis mõlemad – hiir ees, kass taga – üle Peetri ühe soki, üle Peetri teise soki, üle Peetri pluusi ja üle Peetri pintsaku. Tooli alt läbi ja laua alt läbi ja ühe järi alt läbi ja teise järi alt läbi voodi ette.

4. Seal vedelesid Peetri pikad pidupüksid. Hiir kargas pükstesse ja kass kargas pükstesse. Hiir jooksis ühest püksisäärest välja.

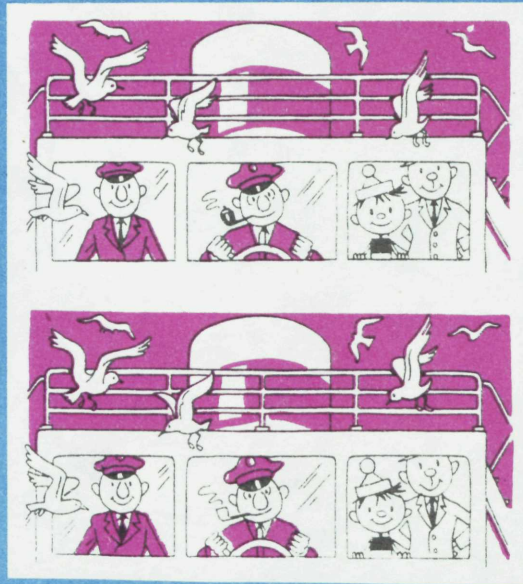
Kiisu-miisu Näu läks teedega segi ja ukerdas tükk aega teises püksisääres.

5. „Õmblen õige ühe püksisääre kinni,“ mõtles kiisu-miisu Näu. „Siis ei pääse hiir mu käest enam kusagile!“ Mõeldud-tehtud. Kiisu-miisu Näu jäi hiirt ootama. Aga hiir ei tulnud. Ei tulnud täna, ei tulnud homme, ei tulnud ülehommegi ega üleülelehomme. Ja Peeter magas ka muudkui edasi. Tema võibki magada, sest püksisäärt ei viitsi ta niikuinii lahti harutada.

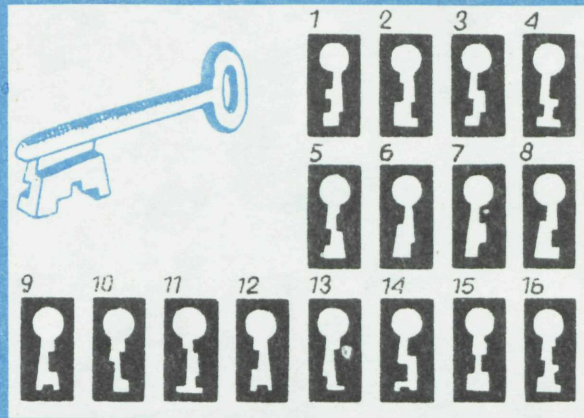

Teel on valgusfoorid.
Kuidas saab kass oma majja?

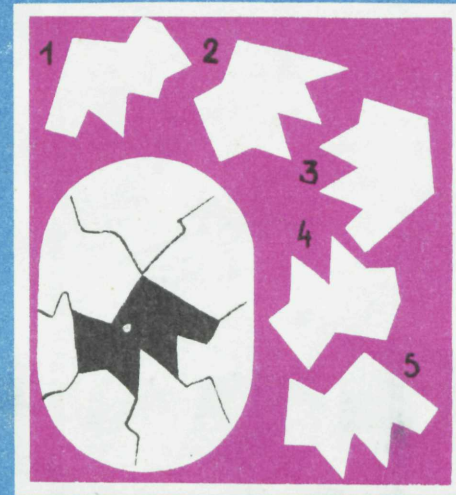

Mis on alumisel pildil teisiti?

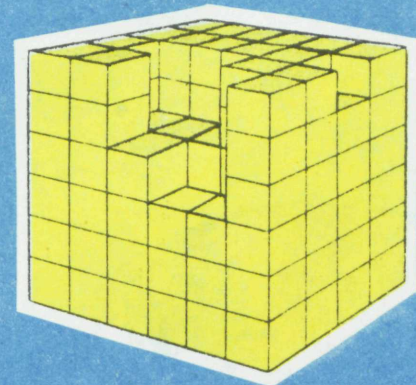

Missugusesse lukuauku see võti sobib?

Leia sarnased kiisud!

Missugune tükk sobib augu täiteks?

Mitu kuubikest siin on?

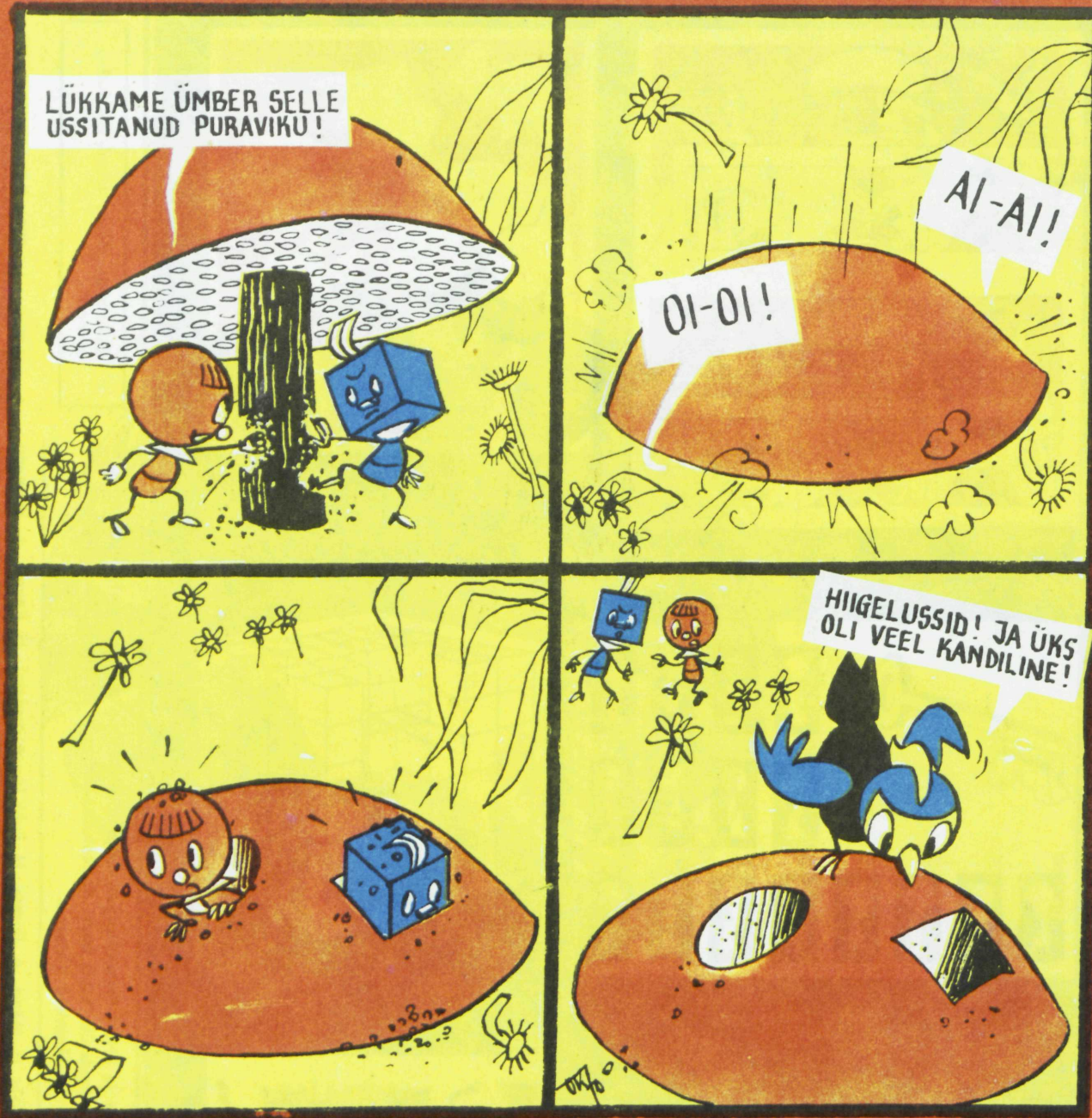
Esikaanel „Meie kiisul kriimud silmad“.

ELKÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 8 — 1970, XI aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurti, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 19. VI 1970. Trükkida antud 14. VII 1970. Trükitarv 60 000. Paber 90×60/8. Trükipoognoid 2. Arvestuspoognaid 2,86. MB-07408. Tellimise nr. 804. Trükkkoda „Oktoober“, Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,86 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Tallinn, Креуцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn 1, бульвар Эстонии, 4. Цена 15 коп. Зак. 804. Тираж 60 000.

KERAPOISS JA KUUBIPOISS

Joonistanud O. KALLAS